

KÓNYA SÁNDOR:

Vendégoldal

Kónya Sándor, a világhírdő magyar származású tenorista, a New York-i Metropolitan Opera tagja húsz évi távollét után, negyvenegy éves korában első ízben vendég szerepelt hazánkban. Egyik este a Lohengrint, másikon a Turandot Kalafját énekelte óriási sikerrel az Erkel Színházban.

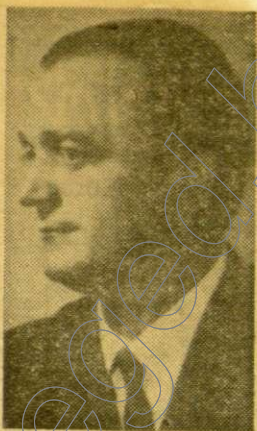
A mikor Erkel-színházi öltözőmben, a Turandot második és harmadik felvonása előtt a magam módján pihentem, egyik-két színházi ember benyitott hozzám és látva maradt a stáza a csodálkozástól. En meg nevettem magamban, mert az embereknek ezt a reakcióját már nem-egyszer tapasztaltam. Ugyanis régi szokásomhoz híven éppen a fejemen álltam, mert számomra ez a legpihentetőbb. Minden fáradtságot és feszültséget felold bennem, ha a jóga szabályai szerint vagy öt percet fejtetőn állok, egyenesen, mint a gyertyaszál. Erre az áldásos felírásra csak akkor fizetek rá, amikor előadás után, késő este aludni térek. Ilyenkor oly vidám és kipihent vagyok, hogy reggelig sem jön álom a szememre...

A sok munkát csak az bírja, aki ért a kapcsolódás művészetéhez. Valljam be, hogy szórakoztatnak a detektívregények és a puff-fuff filmek? Életem apró örömeihez tartozik a hörgészás meg az autózvetés. De szeretek játszani is. A keresztrejtvények köszönhetnek német tudásomat. Ahhoz, hogy megfejtsen, lexikonokat és szótárakat kellett böngészniem. A sakknak pedig a feleségemet kö-

szönhetem. Sakkozás közben ismerkedtem meg vele Németországban, s rögtön megállapodtunk, hogy angolul tanít engem. A tanulás helyett inkább a házasságot választottuk.

Ithton a mindennapi záporosóról eszembe jut egy izgalmas Lohengria-élményem. Bayreuthban, mielőtt az előadásra indultunk volna (ez még 1938-ban volt), hirtelen úgy elkezdett zuhogni az eső, hogy előntötte a pingéket. Feleségem hosszú gumicsizmában igyekezett menteni a menthetőt, mire a Festspielhausba értünk, kiderült, hogy a nek az estélyi ruha alá mind gumicsizmát húztak. Amikor azt kezdtem énekelni, hogy „Nie sollst Du mich befragen...”, hirtelen kialudt a színházban a villany. Nekem jók az idegeim, s csak énekeltem tovább, amíg újra világos nem lett, lassú tempóban, szélesen, a zenekarban pedig az a néhány hegedűs kísért, aki kotta nélkül tudta szölamát. Az előadás végén Wieland Wagner, a rendező egy hatalmas üveg pezsgőt hozott be az öltözőmbé. Azt mondta: „A sötétben éneklésért és az előadás megmentésért...”

Legbüszkébb arra vagyok, hogy amerikai barátainkkal megkedvettem a jó hazai étel-

ket. Amikor meghívom őket, főzők nekik töltött káposztát, székelygulyást, pörköltet, lecsót és hasonlókát. Sok paprikával és fűszerrel, ahogy itthon szoktuk. Az idén karácsonykor beiglt is sütöttem New Yorkban. A főzésben ma már komoly konkurenciám is akadt. A feleségem. Nemcsak a magyar szót érti már, hanem a magyar konyha örömeibe is beleszeretett.

Sokan kérdezik tőlem, hogyan bírom a rengeteg utazást. Közönm, jól. Feleségemmel együtt nomád természetűek vagyunk, örülünk az új tájnak, az új embereknek. Csaknem minden utamon filmezek. Egyszer Berlinből Palermóba mentünk autón. Hol én vezettem, hol a feleségem. Hol ő filmezett, hol én. Az egész út minden mozzanatát megörökítettük. Ha jövőre megint hazajövök Magyarországra, akkor Sarkadon, a szülőfalumban is lefényképezek minden zegzugot...

